

ἐμποδίζουσι τὰς κατὰ σταθμούς τοῦ συρμοῦ ἀποσβέσεις τῶν φωτιστικῶν λυχνιῶν.

Βλέπομεν ἐν τούτοις διὰ τῆς τελευταίας μερικότητος ταύτης, ὅτι ἡ ἐγκαθίδρυσις τοῦ ἡλεκτρικοῦ φωτισμοῦ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῶν ἀμαξῶν δὲν εἶνε ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τόσον ἀπλή, ὅσον ἤθελέ τις ὑποθέσει κατ' ἀρχάς, καὶ ὅτι τὸ δι' ἐλαίου λυχνίδιον, ὅπερ φωτίζει τὰς ἀμάξας ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐπιστημονικῆς ἀξιώσεως, δὲν εὐρίσκεται ἔτι εἰς τὴν στιγμὴν τοῦ νὰ παυθῇ ἀπὸ τῆς σεμνῆς αὐτοῦ ὑπηρεσίας.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ).

I. X. ΒΛΑΣΣΗΣ.

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

ΑΙ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΙΑΠΩΝΩΝ

Ἐκαστον ἔθνος ἔχει καὶ τὰς προλήψεις του, αἵτινες δύνανται νὰ ὀνομασθῶσι δοξασαί οὐδεμίαν ἔχουσαι πραγματικὴν βάσιν καὶ αἵτινες περιορίζονται εἰς στενότερον κύκλον ἐπιρροῆς, ἢ αἱ θρησκευτικαὶ δεισιδαιμονίαι.

Ἐν Ἰαπωνίᾳ ὡς καὶ ἐν πολλαῖς ἄλλαις πόλεσιν αἱ προλήψεις ἐπενεργοῦσιν ἰσχυρότατα εἰς πάσας τὰς κατωτέρας τάξεις τῆς κοινωνίας.

Αἱ ἐξῆς ἐρανοθεῖσαι ἐκ τοῦ ἀξιολόγου περὶ Ἰαπωνίας συγγραμματος τοῦ τέως καθηγητοῦ τοῦ ἐκεῖ αὐτοκρατορικοῦ Πανεπιστημίου κ. Griffiths εἶναι ὀλίγαι ἐκ τῶν γενικωτέρων προλήψεων τῆς Ἰαπωνίας.

«Οἱ Ἰάπωνες οὐδέποτε σαρόνουσι τὴν οἰκίαν ἀμέσως ἀφοῦ ἀναχωρήσῃ τις ἐξ αὐτῆς, φρονοῦντες, ὅτι τοῦτο εἶναι ἰσοδύναμον μὲ τὸ ἐκβάλλειν ἐκ τῆς οἰκίας τὴν εὐημερίαν τῆς.

Εἰς τὴν τελετὴν τοῦ γάμου οὔτε ὁ νυμφίος οὔτε ἡ νύμφη φέρει ἐνδύμα πορφυροῦ χρώματος, ἐκ φόβου μήπως ὁ σύνδεσμος τοῦ γάμου θραυσθῇ ταχέως, ὡς καὶ τὸ πορφυροῦν χρῶμα ἀφανίζεται εὐκολώτερον πάντων.

Ἐὰν τὸ ποτήριον τὸ ἐμπεριέχον φάρμακον δι' ἀσθενῆ τινα θραυσθῇ ἢ ἄλλως πως κατὰ τύχην τὸ ἱατρικὸν χυθῇ, τοῦτο θεωρεῖται ὡς βέβαιον τεκμήριον, ὅτι ὁ ἀσθενὴς θέλει ἀναλάβῃ.

Οὐδέποτε πρέπει νὰ κόπῃ τις τοὺς ὀνυχὰς του πρὶν ἀναχωρήσῃ εἰς ταξείδιον, μήπως ἀτιμίᾳ τις ἐπιπέσῃ εἰς αὐτὸν εἰς τὸ τέρμα τῆς ὁδοπορίας του. Οὔτε πρέπει νὰ κόπῃ τις τοὺς ὀνυχὰς του τὸ ἐσπέρας πρὶν κοιμηθῇ, μήπως ἀντ' αὐτῶν φυτρώσωσιν ὀνυχες γαλῆς. Προσέτι ἐὰν, ἐνῶ κόπῃ τις τοὺς ὀνυχὰς του, πετάξῃ εἰς τὸ ἄκρον τεμάχιόν τι ἐξ αὐτῶν, τοῦτο σημαίνει ὅτι θέλει ἀποθάνῃ ταχέως.

Ὅταν τις ἐπισκεπτόμενός σε κάθηται πλειοτέραν ὥραν παρ' ὅ,τι σοὶ εἶνε εὐχάριστον, τότε ἐν τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας μεταδίδει εἰς τὸ μαγεῖον, ἀναστρέφει τὸ σάρωμα καὶ σκεπάζει αὐτὸ μὲ πανίον τι, καὶ μετὰ τοῦτο φουσᾷ αὐτὸ μὲ φουσητήριον. Ὁ ἀδιάκριτος ξένος τότε θέλει ἀναχωρήσει.

Πατὴρ Ἰάπων οὐδέποτε ἐπιτρέπει εἰς τὸ παιδίον του νὰ θεωρῇ ἑαυτὸ εἰς κάτοπτρον φοβούμενος μήπως τὸ παιδίον ὅταν ἡλικιωθῇ καὶ νυμφευθῇ κάμῃ δίδυμα τέκνα!

Ὅταν ὑπάρχῃ ἐπιδημία εὐλογίας οἱ γονεῖς γράφουσι γνωστοποίησιν λέγουσαν, ὅτι τὰ τέκνα των εἶνε ἀπόντα ταύτην δὲ τοιχοκολλῶσιν ἔξω τῆς οἰκίας· τοῦτο θεωρεῖται μέσον προφυλακτικὸν ἀσφαλέστατον.

Οἱ Ἰάπωνες θάπτουσι τοὺς νεκροὺς των μὲ τὴν κεφαλὴν ἐστραμμένην πρὸς βορρᾶν, τοὺς δὲ πόδας πρὸς νότον· τούτου ἕνεκα οὐδεὶς Ἰάπων κοιμᾶται εἰς τοιαύτην θέσιν ἢ καὶ αὕτη εἶνε ἡ ὑγιεινότης.

Ὅταν ἐκβάλλῃ τις ὀδόντα, ρίπτει μὲν αὐτὸν ἐπὶ τῆς στέγης τῆς οἰκίας, ἐὰν εἶνε ἐκ τῆς κάτω σιαγόνος· θάπτει δὲ ὑπὸ τὰ

θεμέλια, ἐὰν εἶνε ἐκ τῆς ἄνω ὅπως φυτρώσῃ νέος ὁδὸς εἰς τὴν θέσιν του.

Ἐὰν γυνὴ πατήσῃ ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ ψοῦ, θέλει χάσει τὰς φρένας τῆς· ἐὰν δὲ ἐπὶ ξυραφίου, τοῦτο θέλει ἀμβλυθῇ.

Ἐὰν ἀναφλεχθῇ ἡ κόμη ἀνδρός, οὗτος θέλει χάσει τὰς φρένας του.

Κοράσιον ὅπερ δαγκάνει τοὺς ὀνυχὰς του, θέλει γεννᾶ τέκνα μὲ δυσκολίαν, ὅταν ὑπανδρευθῇ.

Ἐὰν παιδίον ἀκουμῶσῃ ὄπλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, δὲν θέλει αὐξήσῃ πλέον κατὰ τὸ ἀνάστημα.

Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὰ παιδιά νὰ μετρώσῃ τὸ ὕψος των, οὐδὲ νὰ φέρωσι φορτία ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των, διότι τοῦτο ἤθελεν ἐμποδίσῃ τὴν αὐξήσιν των. Σημειωτέον δέ, ὅτι σπανίως βλέπει τις εἰς τὴν Ἰαπωνίαν ἄνδρας ἢ γυναῖκας φέροντας φορτία ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των καθὼς ὑπάρχει συνήθεια εἰς τὴν Εὐρώπην.

Τὰ κοράσια καὶ τὰ παιδιά ἅτινα τρώγουσι τὸ κεκαυμένον ὀρύζιον τὸ ὅποσον μένει εἰς τὸν πυθμένα τοῦ λέβητος, θέλουσι λάβει εἰς γάμιον συζύγους, ὧν τὸ πρόσωπον εἶναι σηματοδευμένον ὑπὸ τῆς εὐλογίας.

Ὅστις πίνει ὕδωρ ἢ τέϊον ἐξ ἀγγείου στενολαίμου ἀντὶ ἐκ ποτηρίου, θέλει ἀποκτήσῃ τέκνα ἔχοντα στόμα ὡς τὸ ρύγχος τοῦ χοίρου.

Ἐὰν δὲ τις, πορευόμενος ἵνα ψαρεύσῃ, συναντήσῃ καθ' ὁδὸν ἱερέα, δὲν θὰ πιάσῃ τίποτε.

ΜΕ ΛΕΓΟΥΝ ΝΑ ΜΗ ΨΑΛΛΩ

Μὲ λέγουν νὰ μὴ ψάλλω· φαντασθῆτε!
νὰ καταπνέω πάντα μου παλμόν,
νὰ εἴπω πρὸς τοὺς στόνους μου «πνιγεῖτε»
νὰ κλαίω μὲ γελῶντα ὀφθαλμόν.
Θεέ μου, τόσα δῶρα λοιπὸν μάτην
διέχυσεν ὁ ἀπειρὸς σου νοῦς,
τὴν καλλονὴν παντοῦ τὴν ὑπερτάτην
ὑπὸ τοὺς σαπφεινούς οὐρανοὺς.
Τὸν ἔρωτα, τὸ ρόδον, τὴν ἐλπίδα,
τῆς ἀηδόνος τὸ ἄσμα τὸ ρεμβόν,
παντοῦ τοῦ πνεύματός σου τὴν σφραγίδα,
ἵνα σιγᾷ τὸ στήθος μου βωδόν;

Σῦρος, 1875

I. Γ. ΦΡΑΓΚΙΑΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΓΡΕΒΥ

Ὁ νῦν πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας ἐξελέχθη τοιοῦτος τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1879 μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ Μακμαίων. Ὁ Γρεβὺ ἐγεννήθη τὸ 1813, ἐσπούδασε τὰ νομικὰ καὶ ὡς συνήγορος μετεχειρίσθη τὴν εὐγλωττίαν αὐτοῦ πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ῥιζοσπαστῶν. Τῷ 1848 διωρίσθη εἰσαγγελεὺς τοῦ νομοῦ του καὶ ἔπειτα ἐξελέχθη μέλος τῆς Συντακτικῆς Συνελεύσεως, ἐν ἣ ἑθαυμάσθη διὰ τὴν ὑπεράσπισιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς προεδρείας. Μετὰ τὸ πραξικόπημα περιωρίσθη εἰς τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός του καὶ μόνον κατὰ τὸ 1868 ἐπανῆλθεν εἰς τὸ πολιτικὸν στάδιον.

ΗΛΙΑΣ ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

Δὲν εἶνε τοῦ παρόντος νὰ βιογραφῶμεν ἐν ἐκτάσει τὸν αἰμυνηστον Ἠλίαν Τανταλίδην († 1876), ἀλλὰ τε καὶ οὐκ ὀλίγα ἐγράψαν περὶ τοῦ ἀτυχοῦς ποιητοῦ τῆς Κεράτσας, τῶν Ἰδιωτικῶν Στιχοῦργημάτων, τῆς Πασχαλίας καὶ πλήθους χαρισμάτων Παιδικῶν ᾠμάτων, ὑπὸ πολλῶν καὶ μάλιστα ὑπὸ τοῦ φίλου αὐτοῦ κ. Ἰ. Ἰσιδωρίδου Σκυλίτῃ ἐν τῷ α' τόμῳ τοῦ Παρνασσοῦ. Τίς ἀγνοεῖ ὅτι ἡ τυφλὴ ἀλλὰ περι-